"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ବା ବିଚାରକୁ ଏତେ ଶୁଦ୍ଧ ଏବଂ ସ୍ୱଚ୍ଛ କରିଦିଅ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶ୍ରୀମତକୁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ଧାରଣ କରି ବାବାଙ୍କର ନାମକୁ ବିଖ୍ୟାତ କରିପାରିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ପିଲାମାନଙ୍କର କେଉଁ ପ୍ରକାରର ସ୍ଥିତି ହିଁ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିପାରିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେତେବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କର ନିରନ୍ତର ହର୍ଷିତମୁଖ, ଅଚଳ-ଅଟଳ, ସ୍ଥିର ଏବଂ ନିଶ୍ଚିତ ଅବସ୍ଥା ହେବ ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିପାରିବେ । ଏହିଭଳି ସ୍ଥିର ଅବସ୍ଥାରେ ରହୁଥିବା ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଭାବରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇପାରିବେ ।

ଗୀତ:- ମରନା ତେରୀ ଗଲି ମେଁ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଏହି ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । କହି ଆସୁଛ ଯେ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବା ପାଇଁ ତୁମ ଦ୍ୱାରକୁ ଆସିଛୁ । କାହାର ଦ୍ୱାରକୁ ? ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା କୁହାଯିବ ଯେ ଯଦି ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତେବେ ଏହିଭଳି କଥା ତ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ନା କୃଷ୍ଣ ଏଠାକୁ ଆସିପାରିବେ । ସିଏ ତ' ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ଗୀତା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ଶୁଣାଇନଥିଲେ, ଗୀତା ତ' ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଶୁଣାଇଥିଲେ । ସବୁକିଛି ଗୋଟିଏ କଥା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଭକ୍ତିରେ ତୁମେ ଏତେ ପରିଶ୍ରମ କରି ଆସିଛ ତାହା ତ' ଏଠାରେ ଦରକାର ନାହିଁ । ଏହା ତ' ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର କଥା । କେବଳ ଏହି ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବା ପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । କେତେ ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ପ୍ରାଚୀନ ଜ୍ଞାନ, ଯାହାକି ଭଗବାନ ଦେଇଥିଲେ ଏହା ସେହି ଜ୍ଞାନ ଅଟେ, ସବୁ କଥା ଗୀତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଆସି ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରିବାପାଇଁ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଯାହାକି ଏବେ ପ୍ରାୟ ଲୋପ ହୋଇଯାଇଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ' ଭାବୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣ ପୁଣି କେବେ ଆସି ଗୀତା ଶୁଣାଇବେ । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ରକୁ ଆଧାର କରି ତୁମକୁ ଭଲ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୀତା ପାରଲୌକିକ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ହିଁ ଶୁଣାଇଥିଲେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା ଏବଂ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା । କୃଷ୍ଣ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସେହି ରାଜ୍ୟ ଭାଗ୍ୟ ପାଇଥିଲେ । ପାଠ ପଢ଼ିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କର ନାମ ରୂପ ଅଲଗା ଥିଲା ପୁଣି ରାଜ୍ୟ ପାଇବା ସମୟରେ ଅଲଗା ହେଲା— ଏହି କଥା ପ୍ରମାଣିତ କରି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ କେବେ ହେଲେ ପତିତପାବନ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ପତିତ ପାବନ ତ' ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁନର୍ବାର ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମା ପତିତ-ପାବନ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ଭବିଷ୍ୟତ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ରାଜକୁମାର ହେଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥା ପ୍ରମାଣିତ କରି ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି ଉପାୟ ଦରକାର । ଏହି କଥା ବିଦେଶୀମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣିତ କରି ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଗୀତା ତ' ନମ୍ବରୱାନ୍ ଶାସ୍ତ୍ର । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ସର୍ବ ଶାସ୍ତ୍ରମୟୀ ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା ମାତା ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି । ତେବେ ଏହି ମାତାଙ୍କୁ କିଏ ଜନ୍ମ ଦେଇଥିଲେ ? ବାପା ହିଁ ମାତାଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହି ଗୀତା କିଏ ଶୁଣାଇଥିଲେ ? ଏପରି କୁହାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବାଇବେଲକୁ ପୋଷ୍ୟ କରିଥିଲେ । ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ ତାକୁ ବାଇବେଲରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରି ପଢୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି ଗୀତାର ଶିକ୍ଷା କିଏ ଦେଇଥିଲେ ? ଯାହାକୁ ପୁଣି ପରେ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରି ପଢୁଛନ୍ତି ? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଆଉ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ବିଷୟରେ ତ' ଜାଣିଛ । କିନ୍ତୁ ଏହି ସହଜ ରାଜଯୋଗର ଶିକ୍ଷା କିଏ ଦେଇଥିଲେ, ଏହାକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ । ଦୁନିଆ ତ' ଦିନକୁ ଦିନ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଚାଲିଛି । ତେବେ ଏସବୁ କଥା ସ୍ୱଚ୍ଛ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ରହିପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ଶ୍ରୀମତ ପାଳନ କରୁନାହାଁନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଧାରଣା ହେବ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀମତ କହିବ ଯଦି ତୁମେ ବିଲକୁଲ୍ ବୁଝାଇପାରୁନାହଁ ତେବେ ନିଜକୁ କେବେ ଜ୍ଞାନୀ ବୋଲି ଭାବନାହିଁ । ପ୍ରଥମ ମୁଖ୍ୟ କଥା ପ୍ରମାଣ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ପତିତ ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ' ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଥବା ବ୍ରହ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ବା ସାଗର ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବିନା ଅର୍ଥରେ ଯାହା ମନକୁ ଆସିଲା ତାହା କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଭୁଲ୍ ଏହି ଗୀତାରୁ ହିଁ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ଏହି କଥା ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଗୀତାକୁ ଆଧାର କରିବାକୁ ହେବ । ବନାରସବାସୀ ଗୁପ୍ତାଜୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହୁଥିଲେ ଯେ ବନାରସରେ ଏହି କଥା ପ୍ରମାଣ କରି କୁହ ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ କୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବହୁତ ସମ୍ମିଳନୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି, ସବୁ ଧାର୍ମିକ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ କ'ଣ ଉପାୟ କଲେ ଶାନ୍ତି ହୋଇଯିବ ? କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରିବା ତ' ପତିତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ହାତର କଥା ନୁହେଁ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପତିତ ପାବନ ଆସ । ତେବେ ପତିତମାନେ ଶାନ୍ତି କିପରି ସ୍ଥାପନ କରିପାରିବେ, ଯେବେ କି ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଡାକୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ପତିତ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଭାରତ ପବିତ୍ର ଥିଲା, ଏବେ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ତେବେ ଏହି ପତିତ ପାବନ କିଏ ? ଏହା କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ରଘୁପତି ରାଘବ... ତେବେ ସେହି ରାମ ତ' ପତିତ-ପାବନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । କେବଳ ମିଛରେ ଡାକୁଛନ୍ତି । କିଛି ହେଲେ ବି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା କିଏ ଯାଇ କହିବ ? ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ

ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନ ଦରକାର । ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଯୁକ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ । ବଡ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତିଆରି କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣ କରିପାରିବ ଯେ ଗୀତା ଭଗବାନ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ତ’ କହୁଛନ୍ତି କିଏ ବି ହୁଅନ୍ତୁ, ସମସ୍ତେ ତ’ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଅଟ । ମୁଁ ଆସି ପବିତ୍ର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଥିଲି, ମୋ ପରିବର୍ତ୍ତେ ପୁଣି ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ନାମ ଲେଖିଦେଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ପତିତକୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର କରୁଛି, ଭଗବାନୁବାଚ- ମୁଁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଆତ୍ମାକୁ ପୋଷ୍ୟ କରି ତାଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମା ନାମରେ ଅଭିହିତ କରାଇ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛି । ସିଏ ପୁଣି ଏହି ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟଯୁଗର ପ୍ରଥମ ରାଜକୁମାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ।

ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥାକୁ ସିଦ୍ଧ କରିବାକୁ ହେବ କି ଶ୍ରୀମତ ଭଗବତ ଗୀତା ହେଲା ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ମାତାପିତା । ଏହାର ରଚୟିତା କିଏ ? ଯେପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବାଇବେଲ୍ ସୃଷ୍ଟି ହେଲା, ତାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମର ଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଆଚ୍ଛା ତେବେ ବାଇବେଲର ପିତା କିଏ ? ଯୀଶୁଖ୍ରୀଷ୍ଟ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ମାତା ପିତା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ତ’ ମାତା ସହ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ତ’ ମାତାପିତା ଅଛନ୍ତି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଧର୍ମ ସହିତ ଇର୍ଷା କରିଛନ୍ତି, ଏମିତି ତ’ ସେମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ମାନ୍ୟତା ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ଯେପରି ବୁଦ୍ଧଦେବ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ବୌଦ୍ଧିମାନଙ୍କର ଶାସ୍ତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି । ତେବେ ଏହି ଗୀତା କିଏ ଶୁଣାଇଥିଲେ ? ଏହା ଦ୍ୱାରା କେଉଁ ଧର୍ମସ୍ଥାପନ ହୋଇଥିଲା? ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା କେବେହେଲେ କହୁନାହାନ୍ତି ଯେ ପତିତ ପାବନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିଲେ । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରର ଚିତ୍ରକୁ ଏଭଳି ତିଆରି କରାଯାଇଛି, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବୁଝିଯିବେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିଲେ । ରାଧା କୃଷ୍ଣ ତ’ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ନିଜକୁ ତ’ ଜ୍ଞାନ ଦେଇନଥିବେ ନା । ଜ୍ଞାନଦାତା ତ’ ଅନ୍ୟ କେହି ହୋଇଥିବେ । କେହି ତ’ ତାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ କରାଇଥିବେ । ତେବେ ଏହି ରାଜତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବାର ଜ୍ଞାନ କିଏ ଦେଇଥିଲେ ? ଭାଗ୍ୟ ତ’ ସ୍ୱତଃ ଜମା ହୋଇନଥାଏ । ଭାଗ୍ୟ ନିର୍ମାତା ପିତା ଅଥବା ଶିକ୍ଷକ ହୋଇଥା’ନ୍ତି । କହନ୍ତି ଯେ ଗୁରୁ ଗତି-ସଦଗତି ଦେଇଥା’ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗତି ସଦଗତିର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗୀଙ୍କର ସଦଗତି ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବେ । ଏହି କଥା କେହିହେଲେ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ତ’ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ବଡ ବଡ ଦୋକାନ ଖୋଲି ବସିଛନ୍ତି । ଏହା ଏକମାତ୍ର ସତ୍ୟ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗର ଦୋକାନ ଅଟେ ବାକି ସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଦୋକାନ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ବେଦ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ସାମଗ୍ରୀ । ଜପ-ତପ, ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଅଧ୍ୟୟନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ମୁଁ ମିଳିନଥାଏ, ମୁଁ ତ’ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇ ପବିତ୍ର କରୁଛି । ମୁଁ ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟେ । ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ ଗତି ଅର୍ଥାତ୍ ପରମଧାମକୁ ଯାଇ ପୁଣି ସଦଗତିରେ ଆସିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତେ ତ’ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବେ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ହିଁ ଏହିପରି ତିଆରି ହୋଇଛି । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯାହା ତୁମକୁ ଶିଖାଇଥିଲେ, ଯେଉଁ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରାଇଥିଲେ, ତାହା ଏବେ ମଧ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି ।

ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ତିନୋଟି ଧର୍ମର ପାଦ ଉପରେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଛିଡା ହୋଇଛି । ଏକମାତ୍ର ଦେବତା ଧର୍ମ ରୂପୀ ପାଦ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଏହା ହଲଚଲ୍ ହେଉଛି । ପ୍ରଥମେ ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା ଯାହାକୁ ଅଦ୍ୱୈତ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଥିଲା । ପୁଣି ସେହି ଗୋଟିଏ ଧର୍ମର ପାଦ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇ ଆଉ ୩ଟି ପାଦ ବାହାରିଲା, ଯେଉଁଥିରେ କିଛି ବି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ଲଢ଼େଇ ଝଗଡା ଚାଲୁଛି । ଏମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଅନାଥ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ଏହି କଥା ବହୁତ କାଇଦା ସହ ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ନୁହଁନ୍ତି, ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ହେଉଛି ଏହି ଭାରତ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ’ ହେଲେ ଶରୀରଧାରୀ କିନ୍ତୁ ବାବା ହେଲେ ନିରାକାର । ତାଙ୍କର ମହିମା ବିଲକୁଲ୍ ଅଲଗା । ଏହିଭଳି କାଇଦାର ସହିତ କାର୍ଟୁନ ଚିତ୍ର ତିଆରି କରିବା ଉଚିତ୍ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣ ହୋଇଯିବ ଯେ ଗୀତା କିଏ ଗାୟନ କରିଥିଲେ ? ତେଣୁ ଅନ୍ଧମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଆଇନା ରଖିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଅନ୍ଧମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଆଇନା ରଖିବା । ଅଧିକ କଥାରେ ଯିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତେବେ ଏହା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ ଭୁଲ୍ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ପରିବର୍ତ୍ତେ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ମହିମା କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀ- ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ର ତଳେ ରାଧା କୃଷ୍ଣ ଅଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ, ତ୍ରେତାରେ ରାମ ସୀତା ରହିଥା’ନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ସନ୍ତାନ ହେଲେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ, ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ଦ୍ୱାପରକୁ ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅଛି । ବିଦେଶୀମାନେ ଏକଥାକୁ କ’ଣ ଜାଣିବେ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ବି ନାହିଁ । କହିଥା’ନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଦିନ, ଭକ୍ତି ରାତ୍ରି ଅଟେ । ତେଣୁ ଏହା ହେଉଛି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଦିନ ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତି । ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନ କର୍ତ୍ତା କିଏ ? ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ ? ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ ? ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ତ’ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ନାହାନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଅନ୍ୟ କେହି ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ପୁଣି କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ, ଏହି କଥା କେହି ବୁଝିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ପରମାତ୍ମା ତାଙ୍କୁ ନିଜର ରଥ କରିଛନ୍ତି, ଏହି କଥା କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ।

ଏହା ତ ବହୁତ ବଡ ବିଦ୍ୟାଳୟ । ଶିକ୍ଷକ ତ’ ଜାଣିଥା’ନ୍ତି ନା-- ଇଏ କିଭଳି ଛାତ୍ର ? ତେବେ କ’ଣ ବାବା ଜାଣିପାରୁନଥିବେ ? ଏହା ହେଉଛି ବେହଦ ବାବାଙ୍କର କ୍ଲାସ୍ । ଏଠିକାର କଥା ହିଁ ନିଆରା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ’ ପ୍ରଳୟ ଆଦି ଦର୍ଶାଇ କେତେ ଗୋଳମାଳ କରିଦେଇଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର କେତେ ଅହଂକାର ରହିଛି । ରାମାୟଣ, ଗୀତା ଆଦି କିପରି ବସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ’ ଗୀତା ଶୁଣାଇନଥିଲେ । ସିଏ ତ’ ଏହି ଗୀତାର ଜ୍ଞାନ ଶୁଣି ରାଜ୍ୟପଦ ପାଇଥିଲେ । ପ୍ରମାଣିତ କରି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ଇଏ ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ ହେଲା ବାବାଙ୍କର ଗୁଣ ଏବଂ ଏହିସବୁ କୃଷ୍ଣଙ୍କର ଗୁଣ । ଏହି ଭୁଲ୍ ପାଇଁ ଭାରତ କଉଡିତୁଲ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ମାତାମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ କହିପାରିବ ଯେ ତୁମେ କହୁଛ ନାରୀ ନର୍କର ଦ୍ୱାର କିନ୍ତୁ ପରମାତ୍ମା ତ’ ଜ୍ଞାନର କଳସ ମାତାମାନଙ୍କ ମସ୍ତକରେ ରଖିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ନାରୀମାନେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଅଟନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ନିନ୍ଦା କରୁଛ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କହିବା ପାଇଁ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ଦରକାର । ସବୁ ପଏଣ୍ଟକୁ ନୋଟ୍ କରି ବୁଝାଇବା ଦରକାର । ବାସ୍ତବରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଗୃହସ୍ଥିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅଟେ । ଏହା ହେଉଛି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ସହଜ ରାଜଯୋଗ । ଆମେ ଏକଥା ପ୍ରମାଣିତ କରି ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତମୁଖ, ଅଚଳ, ସ୍ଥିର, ଖୁସିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆହୁରି ମହିମା ହେବ । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ଅଟ । କୁମାରୀ ସିଏ ଯିଏକି ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ସା ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବେ । ତେବେ କୁମାରୀମାନଙ୍କର ମହିମା ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ମୁଖ୍ୟ କୁମାରୀ ତୁମର ମମ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଚନ୍ଦ୍ରମା ସମ୍ମୁଖରେ ଭଲ ତାରା ରହିବା ଦରକାର । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ ଗୁପ୍ତ ମମ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ଭିନ୍ନ । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ବୁଝି ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଇପାରିବ । ସେହି ମମ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଅଲଗା ତାଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହି ଗୁପ୍ତ ବୁଢ଼ୀ ମାଆ (ବ୍ରହ୍ମା)ଙ୍କର କ’ଣ ମନ୍ଦିର ଅଛି କି । ଏଠାରେ ମାତା ପିତା ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ଏକଥା ଜାଣିନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ’ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ସିଏ ତ’ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଶରୀରରେ ତ’ ଭଗବାନ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏକଥା ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କ ମହିମା ଅଲଗା । ସିଏ ହିଁ ପତିତ ପାବନ ସାରା ଦୁନିଆର ପଥପ୍ରଦର୍ଶକ, ଉଦ୍ଧାରକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଏହି ଚିତ୍ରରୁ ବୁଝିଯିବେ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ କ’ଣ ଏକାପରି ହୋଇପାରିବେ କି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ବହୁତ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ, ଅଚଳ, ଅଟଳ କରିବାକୁ ହେବ । ସଦା ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ମୁଖ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଜ୍ଞାନର ଶୁଦ୍ଧ ନିଶାରେ ରହି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବାକୁ ହେବ । ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କୁ ପ୍ରମାଣିତ କରି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭୂତି ଦ୍ୱାରା ମାୟାକୁ ବିଦାୟ ଦେଇ ଅଭିନନ୍ଦନ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସାଥୀ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବା ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସଦା ସର୍ବଦା ସର୍ବ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ କେବେହେଲେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ମାୟା ଆସିପାରି ନ’ଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାପ୍ତିର ଅନୁଭୂତି ମଧ୍ୟରେ ରହି ମାୟାକୁ ବିଦାୟ ଦେଇଦିଅନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତି ପାଦରେ ଅଭିନନ୍ଦନ ମିଳିଥାଏ । ତେଣୁ ସଦା ସର୍ବଦା ଏହି ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ ଯେ ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ଆମମାନଙ୍କୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି, ଯାହା କେବେ ଚିନ୍ତା କରିନଥିଲ ତାହା ପାଇଗଲ, ବାବାଙ୍କୁ ପାଇଗଲ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁକିଛି ପାଇଗଲ- ତେବେ ତୁମେମାନେ ଏହିଭଳି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସ୍ୱଚିନ୍ତନ ଏବଂ ଶୁଭ ଚିନ୍ତନ କରିବ ତେବେ ବ୍ୟର୍ଥ ଚିନ୍ତନ ଆପେ ଆପେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****